

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΣΓΡΑΠΙΑΣ

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ
Θεὸς Κύριος ὡς συνήθως καὶ τὰ ἐξῆς τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τὴν εἰκόνα ἐν Σγράπια,
τὴν θαυμαστῶς ἐκ τοῦ χοῦς εὐρεθεῖσαν,
τὴν βρῦσιν τὴν ἐκχέουσιν θαυμάτων ῥοάς,
δεῦτε προσκυνήσωμεν,
ἀνακράζοντες πάντες,
πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον,
ἱκεσίας τὸν ὕμνον,
ὅπως προστάτις γένηται ἡμῖν,
τοῖς ἐκζητοῦσιν,
αὐτῆς τὴν βοήθειαν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
«Θεοτόκου εἰκόνα ἐν Σγράπα λιτάζω. Ἰωήλ»

Ἰδιὴ α'. Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν.

Θεόνυμφε Κόρη ἐπιθυμῶ,
τὸν ὕμνον σου πλέξαι,
ἱκεσίαις πανευλαβῶς,
διὸ καὶ αἰτοῦμαι τὴν σὴν χάριν,
ὅπως εἰς τέλος τὸ μέλος ἐργάσωμαι.

Εὐρέθη εἰκόνισμα τὸ σεπτόν,
τῆς σῆς ἐμφερείας,
ἐν τῇ Σγράπα ἀπὸ τῆς γῆς,
ὡς δῶρον ἡμῖν τοῖς ἐνδεέσι,
καὶ ἐκζητοῦσι τὰ θεῖα ἐλέη σου.

Ὁ οἶκος σου Δέσποινα Μαριάμ,
ἐν Σγράπα ὑπάρχει,
ιατρεῖον ἀσθενειῶν,
ἡμῖν τοῖς ἐν πόθῳ προσκυνοῦσι,
τὴν θαυματόβρυτον θεῖαν εἰκόνα σου.

Ταμεῖον χαρίτων ὑπερφυές,
Παρθένε ἅγια,
ἐν τῇ Σγράπα ἢ σὴ εἰκὼν,
καθαίρουσα ὄντως ἀτεκνίας,
τὰ ἀνυπέρβλητα Μῆτερ ἐμπόδια.

Ὡιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη,
χρεωστικῶς Δέσποινα,
πρὸς τὴν σὴν ἅγιαν εἰκόνα,
ἔτρεχον πάντοτε,

ὄτε ἀλλόφυλοι,
ἐπιδρομεῖς ἐν Πυλαία,
ἐφορμῶσι Πάναγνε,
ταύτην δουλώσασθαι.

Κραταιὰν προστασίαν,
καὶ ἀληθῆ σύμμαχον,
ἔσχομεν ἀγία Παρθένε,
τὸ σὸν ἐκτύπωμα,
διὸ πρεσβείαις σου,
μὴ ὀλιγώρει ἐν Σγράπα,
τοὺς πιστοὺς σκεπάζουσα,
ἐκ πάσης θλίψεως.

Ὁ λαὸς ἐν τῇ Σγράπα,
γονυπετῆς Δέσποινα,
πρὸς τῆς σῆς σεμνῆς ἐμφερείας,
καθικετεύει σε·
ψυχῆς καὶ σώματος,
ταῖς σαῖς λιταῖς μὴ ὀκνήσης,
τὰ πολλὰ παθήματα,
αὐτοῦ ἰάσασθαι.

Ὁλοθύμως τὸ μέλος,

ἱκετικῶς ψάλλομεν,
πάντες οἱ σοὶ δούλοι Παρθένε,
Σγράπας τὸ στήριγμα,
γνώμην ἀπέλπιδα,
καὶ τοῦ νοῦς τὰς φοβίας,
ἀφ' ἡμῶν ἀπόστησον,
τῇ δυναστείᾳ σου.

Διάσωσον,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πίστει,
ἐν τῇ Σγράπα τὸ σὸν σεπτὸν εἰκόνισμα Δέσποινα,
ἀπὸ κινδύνων ποικίλων καὶ νόσων.

Ἐπίβλεψον,
ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ κάθισμα.
Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτις θερμή,
τῆς Σγράπας Αειπάρθενε,

ἢ θεία εἰκὼν,
τῆς σῆς μορφῆς ἐγένετο,
διὸ ἡμᾶς τοὺς δούλους σου,
τοὺς ὑμνοῦντας θερμῶς τὰ ἐλέη σου,
Ὑπεραγία μὴ παύση αἰεὶ,
διδούσα τὴν ἄμαχον πρεσβείαν σου.

Ὡιδὴ δ' . Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπακούεις Παντάνασσα,
τοὺς ἀσπαζομένους τὸ σὸν εἰκόνισμα,
διὸ δὸς τὸ ἄκος ἅπασι,
τοῖς ἐν ἀσθενείαις περιπίπτουσι.

Ἰαμάτων τὸ πέλαγος,
ἢ σεπτὴ εἰκὼν σου Μῆτερ ὑπάρχουσα,
ἀτεκνίας τὰ νοσήματα,
ἐκ τῶν ἀνυμνούντων σε ἀπέλασον.

Κραταιὸν ὑποστήριγμα,
τῶν κατατρεγμένων ὁ θεῖος οἶκός σου,
ἀναδέδεικται Πανάχραντε,
διὸ τοὺς ἐν θλίψεσι βοήθησον.

Ὁ λαὸς τὴν εἰκόνα σου,
ὡς πηγὴν ναμάτων ψυχῆς καὶ σώματος,
ζωοδόχων ἔχει Δέσποινα,
ὄθεν ταῦτα δίδου τοῖς ἰκέταις σου.

Ὡιδὴ ε' . Φώτισον ἡμᾶς.

Νεῦσον συμπαθῶς,
πρὸς ἡμᾶς καὶ διασκέδασον,
τοῦ βελίαρ τὰς ποικίλας μηχανάς,
ἅς δολίως καθ' ἡμῶν,
στρέφει ἐκάστοτε.

Ἄνωθεν Ἄγνή,
ἐπισκόπησον τὴν ποιμνὴν σου,
καὶ προφύλαξον αὐτὴν ἐκ τῶν δεινῶν,
καὶ σκανδάλων τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Ἐπαρον Ἄγνή,
τὰς σὰς χεῖρας πρὸς τὸν Κύριον,
ὑπὲρ πάντων τῶν πτωχῶν ἐν τῇ ζωῇ,
καὶ αἰτούντων τὰ τοῦ βίου ἀπαραίτητα.

Νῦν ὡς ἐνδεεῖς,

ἀρετῶν Θεοχαρίτωτε,
ἐξαιτούμεθα τὴν σὴν ἐπισκοπὴν,
ὅπως πάντες πλουτισθῶμεν τῇ σῇ χάριτι.

Ἵδιὸν στ' ἵ. Τὴν δέησιν.

Σοφίαν,
τῇ γυναικὶ ἐδωρήσω,
καὶ ἀνεῦρε τὴν εἰκόνα σου Μῆτερ,
καὶ παραλύτου ἰάσω τοὺς πόδας,
καὶ ἀτεκνίαν πολλῶν διεσκέδασας,
ἐξ ὧν θαρρόυμεν σαῖς λιταῖς,
τοῦ ὀυσθῆναι ἡμᾶς ἐκ συμπτώσεων.

Γηπόνος,
ἐπιμελῆς Θεοτόκε,
τῶν ψυχῶν ἡμῶν γενοῦ καὶ τὸν σπόρον,
τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ σου,
καταβαλοῦσα μὴ παύῃ ἐν αὐλαξίν,
τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀγνή,
ὅπως σχῶμεν τὸ ἄριστον κάρπωμα.

Ῥοαῖς σου,

ὡς ἡ πηγὴ Ζωοδόχος,
τὸν λαόν σου ἐν τῇ Σγράπα Παρθένε,
μὴ ἀμελήσῃ ἀπαύστως ποτίζειν,
θαυματουργοῦσα πιστοῖς ὑπὲρ ἔννοιαν,
σὺ γὰρ ὑπάρχεις ποταμός,
καὶ ἡ βρῦσις ἐλέους τῆς χάριτος.

Ἀσπόρως,
τὸν ποιητὴν τῶν ἀπάντων,
καὶ Φιλάνθρωπον Δεσπότην ἐτέξω,
ἵνα ἡμεῖς ἐκ τοῦ λάκκου πταισμάτων,
ἀνορθωθῶμεν Παρθένε Θεόνυμφε,
διὸ προστρέχομεν αἰεὶ,
ἐπὶ σέ ἐκζητοῦντες τὴν ῥώμην σου.

Διάσωσον,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πίστει,
ἐν τῇ Σγράπα τὸ σὸν σεπτὸν εἰκόνισμα Δέσποινα,
ἀπὸ κινδύνων ποικίλων καὶ νόσων.

Ἄχραντε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα διάσωσον,

ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῶρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὡς θησαυρὸν ἐκ τῆς γῆς παρελάβομεν,
τὴν ἱεράν σου εἰκόνα Παντάνασσα,
καὶ ἐγκαυχόμεθα πάντες οἱ δοῦλοί σου,
ἐν τῇ Πυλαίᾳ καὶ Συγράπᾳ κηρύττοντες,
τὸ πλῆθος ἀγνῆ τῶν θαυμάτων σου.

Προκείμενον

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.
Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ
ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου, καὶ
ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

α' 39 - 56

Ἀναστᾶσα δὲ Μαριὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐπορεύθη εἰς τὴν
ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν
οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ· καὶ ἐγένετο ὡς
ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ

βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί, ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Πάτερ Λόγε Πνεῦμα,
Τριάς ἢ ἐν Μονάδι,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου,
πρεσβείαις ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ
τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δέσποινα Πανάμωμε,
πάσης Πυλαίας ὁ κόσμος,
καὶ τῆς Σγράπας καύχημα,
τὸ σεπτὸν εἰκόνισμα,
ἐμφερείας σου,
ἀληθῶς γέγονεν·
ὅθεν ὀρθοδόξων,
τὰ πληρώματα τοῖς ἄσμασι,
ἐν πίστει πάντοτε,
τοῦτο καταστέφει αἰτούμενα,
καρδίας καθαρότητα,
λύσιν ἀθυμίας καὶ δύναμιν,
κινδύνων τὸ τέλος,

καὶ σάλον πειρασμῶν βιοτικῶν,
τὴν ταχυτάτην κατάπαυσιν,
πρεσβείαις σου Πάναγνε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.
Ἦιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Πῶς ἐξέκλινα Μῆτερ,
τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας τῆς σωτηρίας μου,
ἐν βάθει ἀμαρτάδων,
καὶ πράξεων ἀτόπων,
ἐμπεσὼν ὡς ὁ ἄσωτος,
διὸ θερμῶς ἐκζητῶ,
τὴν σὴν ἐπικουρίαν.

Ἀκατάφλεκτον βάτον,
σὲ προεῖδε Παρθένε,
ὁ κραταῖος Μωϋσῆς,
διὸ τὰ φρυγανώδη,
ἐφάμαρτά μου πάθη,
τῷ πυρὶ κατακαίουσα,
τῶν πρεσβειῶν σου ταχύ,
μὴ διαλίπης Μῆτερ.

Λοιμικὰς ἀσθενείας,
καὶ τὰς νόσους ἀτέκνων,
καὶ τὰ ἐπίλοιπα,
παθήματα ἀνθρώπων,
τῇ θείᾳ σου εἰκόνι,
ἐν τῇ Σγράπᾳ θεράπευσον,
ἵνα ὑμῶμεν ἀγνή,
χαρίτων σου τὸν πλοῦτον.

Ἰατρούεις Παρθένε,
τοὺς ἐν πίστει τιμῶντας,
τὸ σὸν εἰκόνισμα,
ἐκ πάσης ἀρρώστιας,
ψυχῶν τε καὶ σωμάτων,
καὶ ἐκ πάσης κακώσεως,
τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ,
οὗ σύντριψον τὸ θράσος.

Ἦδι ἦ'. Τὸν Βασιλέα.

Τοῦ ἀντιδίκου,
ἐπιδρομὰς καὶ τὰ βέλη,
κατασπάζουσα Παρθένε μὴ ὀκνήσης,

καὶ τοὺς προσκυνοῦντας,
τὴν σὴν εἰκόνα σῶσον.

Ἀντιβολῶ σε,
Ὑπεραγία τὴν Σγράπαν,
καὶ κατοίκους ἐν αὐτῇ τοὺς Ὁρθοδόξους,
σκέπαζε διδοῦσα,
αὐτοῖς τὴν ὑγιείαν.

Ζωὴν τὴν ἄνω,
καὶ τὰς μονὰς Παραδείσου,
καὶ τὴν ὄρασιν προσώπου τοῦ Υἱοῦ σου,
χάρισαι ὡς Μήτηρ,
τοῖς τέκνοις σου Παρθένε.

Ὡς πάλαι ὤφθης,
ἢ κραταιὰ προστασία,
τῆς Πυλαίας ἐξ ἐχθρῶν ποικιλωνύμων,
οὕτω καὶ τὴν Σγράπαν,
φροντίζουσα μὴ παύση.

Ὡιδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰάτεια ἐφάνης,

ἐν ἐσχάτοις χρόνοις,
ἐν τῇ πολίχνῃ τῆς Σγράπας παρέχουσα,
τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
Μῆτερ πρόσφορα.

Ὡς ἄλλη σιτοδότις,
θρέψον Θεοτόκε,
τοὺς εὐλαβῶς τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου,
ἀσπαζομένους ἐν Σγράπᾳ Θεομακάριστε.

Ἡ χώρα τῆς Πυλαίας,
καὶ ἡ πολίχνῃ Σγράπα,
ὡς θησαυρὸν τὴν εἰκόνα σου ἔχομεν,
ἐξ ἧς πολλὰ προσδοκῶμεν Θεοχαρίτωτε.

Λιμὴν χειμαζομένων,
φάνηθι τοῖς πᾶσι,
τοῖς εἰσιούσι πιστοῖς ἐν τῷ οἴκῳ σου,
ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Σγράπας Αἰμακάριστε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Αἰειάρθene Μαριάμ,
Σγράπας τῆς πολίχνῃς,

καὶ Πυλαίας ἢ χαρμονή,
χαίροις τῶν στενόντων,
τὸ κούφισμα καὶ ἄκος,
καὶ τῶν ἐν ἀσθενείαις,
ταχεῖα ἴασις.

Πάντες προσκυνοῦμεν πανευλαβῶς,
Δέσποινα Παρθένε,
τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν,
ἐν τῇ κόμῃ Σγράπα,
αἰτοῦντες τὴν σὴν χάριν,
ὅπως υἰεῖαν σχῶμεν,
ψυχῆς καὶ σώματος.

Ἡ σεπτὴ εἰκὼν σου ὡς θησαυρός,
καὶ χρυσὸς ἐκ βάθους,
ἀνεσύρθη ἀπὸ τῆς γῆς,
καὶ χαρὰν τοῖς πᾶσιν,
μετέδωκε Παρθένε,
ἅγια Θεοτόκε,
Σγράπας τὸ στήριγμα.

Πάλαι μὲν ἀπέκρουσας τῶν ἐχθρῶν,
ἐν Πυλαίᾳ Μῆτερ,

ἀπαισίας ἐπιδρομάς,
νῦν δὲ ἐν τῇ Σγράπα,
σκεδάζεις τοῦ Βελίαρ,
δεινοῦ ἀνθρωποκτόνου,
τὰ μηχανήματα.

Χαίροις δυστυχούντων ἐν τῇ ζωῇ,
Μῆτερ Θεοτόκε,
ἢ ἀνάκλησις καὶ χαρά,
χαίροις θλιβομένων,
παραμυθία ὄντως,
καὶ τῶν ἀπηλπισμένων,
στερῶδὸν κραταίωμα.

Χάριν τῆς εἰκόνοσ σου οἱ πιστοί,
ἐκζητοῦμεν πάντες,
ἐν τῇ Σγράπα σεμνοπρεπῶς,
ὅπως εἰρηναῖον,
διάγωμεν τὸ μῆκος,
τοῦ βίου ἡμῶν Μῆτερ,
τοῦ πολυφρόντιδος.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς Ἐρήμου.

Τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα,
ὡς πηγὴν ζωοπάροχον,
ἐν τῇ κώμῃ Σγράπα Παρθένε,
οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχοντες,
γεραίρομεν θησαύρισμα τὸ σόν,
καὶ ὕμνοις καταστέφομεν αὐτό,
ἀναβλύζει γὰρ ἰάσεις ὑπερφυεῖς,
τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι·
Δόξα τῇ γλυκυτάτῃ σου μορφῇ,
δόξα τῷ θείῳ τόκῳ σου,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ,
παῖσιν ἰάματα.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὸ ἐξῆς·

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δέσποινα εἰκόνισμα τὸ σόν,
ἐν τῇ κώμῃ Σγράπας ὡς ὄλβον,
Μῆτερ κατέχοντες,
πάντες ἀρνούμεθα ψυχῆς τὰ πρόσφορα,
καὶ σωμάτων τὴν ἴασιν,
καὶ πάσης ἀνάγκης,
ἐν τῷ βίῳ ἄχραντε τὴν διευθέτησιν,

ὄθεν ἀνατείνομεν χεῖρας,
πρὸς τὴν σὴν μορφὴν καὶ βοῶμεν,
μὴ ἐάσης μόνους τοὺς ἱκέτας σου.

Ἀπόλυσις

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας ΙΩΗΛ